

CHƯƠNG 13

Tương Kế Tương Kế

B

ây giờ thì Dịch Cư Hiền tin chắc tính mạng mình được đảm bảo an toàn, trong lòng đặc ý nghĩ thầm:

- Hạng tiểu bối này nặng về tình cảm mà thiếu lý trí. Lão phu chỉ cần mất vài giọt máu đã đánh lừa được các người rồi...

Nghĩ đoạn liền nói:

- Lão thần tuân lệnh! Nhưng binh pháp có câu: biết mình biết ta trăm trận trăm thắng. Tuy về võ công lão không giúp được Bích Huyết Minh nhưng một số tin tức mà lão thần thu thập được đối với Bích Huyết Minh rất có giá trị.

Bạch Phong hỏi:

- Người tin chắc những tin đó giúp được chúng ta ư?

Dịch Cư Hiền khẳng định:

- Lão thần dám tin như vậy.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng thì đúng rùi. Nhưng kế hoạch do đối phương định ra. Tam Phật Đài nếu phát hiện có người thông đồng với địch tất sẽ thay đổi kế hoạch, như thế những tin tức đó có ích gì?

Dịch Cư Hiền cả mừng nghĩ bụng:

- Ta chỉ sợ tiểu tử này không tin, ngờ đâu hấn lại còn kém tâm cơ như thế?

Lão lấy vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Hàn công tử nói thế cũng đúng. Nhưng kế hoạch này đã bắt đầu hành động rồi, muốn thay đổi cũng không kịp nữa. Mặt khác khi lão thần bỏ đi thì không ai biết cả, cho đến bây giờ đối phương hoàn toàn không nghi ngờ lão thần tới đây.

Bạch Phong Công Chúa vội hỏi đó là những kế hoạch gì?

Dịch Cư Hiền đáp:

- Theo lão thần được biết thì hiện giờ Tam Phật Đài đang thực hiện ba kế hoạch lớn ở Quan ngoại. Một là...

Bạch Phong Công Chúa ngoắt tay nói:

- Dịch Cư Hiền, người đứng dậy đi!
- Tạ ơn Công Chúa.

Lão tạ xong đứng lên nói.

- Việc thứ nhất là Tam Phật Đài đã phái Huyền Âm Đồng Tử và Thất Xảo Phu Nhân suất lĩnh mười tám tên cao thủ Tam Phật Đài tới Quan ngoại tìm hai người...

Lão dừng một lúc để tăng thêm tầm quan trọng.

Bạch Phong hỏi:

- Tìm ai vậy?
- Một là Tuyết Hiệp, hai là Ứng Thiên Tăng.
- Hai người đó là ai?

Dịch Cư Hiền đáp:

- Tuyết Hiệp là một vị cô nương trẻ tuổi, Dịch Tinh Nam đã có lần gặp cô ta. Theo giang hồ truyền ngôn thì võ công nữ nhân này rất cao, thân pháp kiệt xuất, thường mặc bạch y và chuyên đối phó với cao thủ hắc đạo. Vì thế mà được xưng Tuyết Hiệp. Còn Ứng Thiên Tăng thì chưa rõ lai lịch, nhưng Tam Phật Đài cho người bí mật điều tra thì biết lão này có quan hệ với Tuyết Hiệp, và cả hai từng tiếp xúc với Hàn công tử, vì cả hai đều hoạt động rất bí mật, không biết xuất xứ từ đâu nên Tam Phật Đài hoài nghi rằng hai người này đột nhiên xuất hiện ở đây là tai mắt của môn phái nào đó...

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Vì thế chúng muốn bắt một người để điều tra rõ chứ gì?

Dịch Cư Hiền gạt đầu:

- Chính thế có đúng là công tử đã từng gặp hai người này rồi phải không?
- Phải tại hạ đã có một lần gặp họ.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Hàn Tùng Linh mấp máy môi định nói gì nhưng nén lại, quay sang Dịch Cư Hiền hỏi:

- Còn kế hoạch thứ hai.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền đang muốn nghe ý kiến của Hàn Tùng Linh về hai nhân vật này nhưng nghe hỏi đành trả lời:

- Kế hoạch thứ hai là trước đây Tam Phật Đài đã phái đệ tử do Bạch Diện Tu La chỉ huy đến Mã Thiên Lĩnh khai thác mỏ vàng. Nhưng có tin Vạn Lý Bằng suất lĩnh thuộc hạ của Phi Bằng Bang đến xâm lấn, Tam Phật Đài sợ Bạch Diện Tu La không đối phó nổi nên phái hai tên trong Thất Đại Sứ Giả tới tăng viện.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Hàn Tùng thấy chàng không nói gì, lại hỏi:

- Còn việc thứ ba?

Dịch Cư Hiền đáp:

- Thứ ba là việc sắp xảy ra.

Lão nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Công tử biết Du Hiệp Phái không?

Hàn Tùng Linh nhìn sang thi thể Khổng Tước Chân Nhân, cố nén nổi thù hận, giữ vẻ mặt hết sức bình tĩnh đáp:

- Tại hạ có nghe nói về môn phái này.

Dịch Cư Hiền hỏi tiếp:

- Công tử có biết tôn chỉ của Du Hiệp Phái là gì không?

Bạch Phong Công Chúa “hừ” một tiếng nói:

- Cái đó ai mà không biết.

Hàn Tùng Linh sợ nàng làm lộ chuyện, vội cướp lời:

- Không sai vừa rồi tại hạ cùng Công Chúa có bàn đến Triệu Tông Nguyên, không ngờ ông ta can đảm đến như thế. Thực lực Du Hiệp Phái không lấy gì làm hùng hậu mà không chịu khuất phục Tam Phật Đài, trái lại còn dám kháng cự nhiều năm, tuy chưa có thành tựu nào lớn nhưng chỉ vào lòng can đảm bất khuất như thế, so với nhiều môn phái khác trong võ lâm đã đáng quý rồi!

Bạch Phong Công Chúa nghe vậy thán phục nghĩ thầm:

- Tùng Linh chẳng lớn hơn gì mình mà trầm tĩnh, chững chạc như thế thật hiếm có!

Thoạt tiên thấy thái độ và nghe ngữ khí của Bạch Phong, Dịch Cư Hiền đã thâm lo. Nhưng nghe Hàn Tùng Linh nói thế, lão yên tâm lại ngay, tỏ ý tán thành:

- Hàn công tử nhận xét rất đúng. Ở Quan ngoại này Du Hiệp Phái và Phi Bằng Bang đã làm Tam Phật Đài hao tâm tổn trí rất nhiều. Xem ra lần này chúng hạ quyết tâm tiêu diệt hai môn phái này.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tôn giá có biết khi nào chúng bắt đầu hành động và kế hoạch như thế nào hay không?

Dịch Cư Hiền thấy đối phương đã cắn câu liền đáp:

- May rằng lão thần tình cờ biết khá rõ kế hoạch này.

Bạch Phong Công Chúa học theo tình lang rất nhanh, liền nhập vai ngay hỏi:

- Kế hoạch thế nào?

- Ngày mai là sinh nhật Triệu Tông Nguyên. Tam Phật Đài liệu định trưa mai sẽ mời những nhân vật chủ yếu của Phi Bằng Bang, vì thế lão phu tin rằng ngày mai chúng sẽ mở một cuộc tổng công kích tiêu diệt hai môn phái này.

- Tôn giá có biết Triệu Tông Nguyên ở đâu không?

Dịch Cư Hiền làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Hàn công tử định đi đến đó sao?

Hàn Tùng Linh trịnh trọng nói:

- Tại hạ tuy chưa gặp Triệu Tông Nguyên nhưng những gì mà vị đó làm khiến tại hạ rất khâm phục, có thể coi là chí đồng đạo hợp. Nay biết ông ta gặp nguy hiểm, lẽ nào không góp sức tương trợ?

Dịch Cư Hiền vỗ tay nói:

- Rất tốt! Hàn công tử quả là bậc thiếu niên hiệp cốt đan tâm khiến lão thần vô cùng khâm phục. Được tùy hành với Hàn công tử đó là điều vinh hạnh lớn...

Hàn Tùng Linh xua tay ngắt lời:

- Xin tôn giá cho biết Triệu đại hiệp cư trú ở đâu?

- Triệu Tông Nguyên hiện trú ở Thúy Tùng Viên ở phía nam Trấn Sơn Quán cách mười dặm, nhưng thường ngày rất ít người ở đó.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nhưng ngày mai tất cả sẽ tụ tập rất đông.

Thấy Hàn Tùng Linh thần nhiên như thế, Dịch Cư Hiền rất yên tâm, gật đầu đáp:

- Đương nhiên ngày mai toàn bộ gia nhân phải hồi phủ để đón tiếp tân khách.

Lại hỏi:

- Nếu Hàn công tử đã có ý tương trợ thì định khi nào động thân?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Ngày mai trước giờ Ngọ chúng ta sẽ xuất phát.

Nghe nói chúng ta, tức bao hàm cả mình trong đó Dịch Cư Hiền mừng rơn.

Sợ ở lại thêm lỡ lời để lộ chuyện, lão chấp tay hỏi:

- Hàn công tử và Công Chúa còn sai bảo gì nữa không?

Bạch Phong đáp:

- Không có gì. Người bây giờ định đi đâu.

- Lão thần định ra ngoài động nói chuyện với hai vị thiếu hiệp một lúc, sau đó đi kiếm chút gì ăn.

Hàn Tùng Linh nói:

- Tiện thể nhờ tôn giá nhắc với hai vị đại ca tìm mấy tảng đá chặn trước động khẩu.

Dịch Cư Hiền hỏi:

- Cả công tử và Công Chúa không ra ngoài sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ chịu đại ân tái tạo của Khổng Tước Chân Nhân, khi lão nhân gia còn sống tại hạ không được phụng dưỡng ngày nào, nay về tiên cảnh phải thủ hộ bên linh cửu cho đến khi rời khỏi nơi này.

Dịch Cư Hiền nói:

- Hàn công tử trung trinh hiếu thuận như thế, trong giang hồ thật hiếm có! Lão thần xin đi.

Nói xong đến trước Bạch Phong Công Chúa hành đại lễ rồi chấp tay từ biệt Hàn Tùng Linh bước ra động khẩu.

Chờ Sơn Quân Dịch Cư Hiền đi xong. Bạch Phong Công Chúa nhìn sang tình lang, thấp giọng hỏi:

- Tùng Linh, sao chàng có thể yên tâm để hấn đi cùng với chúng ta?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Mục tiêu của Dịch Tinh Nam là nhằm vào chúng ta, vì thế không thể để hấn nghi ngờ chút nào. Mặt khác, Quan nhị ca là người thận trọng chu đáo dư sức đối phó với Dịch Cư Hiền. Sẽ không xảy ra điều gì sơ suất đâu.

Bạch Phong Công Chúa gật đầu, lại hỏi:

- Có phải ta tương kế tựu kế, thừa lúc Dịch Tông Nguyên nghĩ lừa được chúng ta mà quật lại hấn không?

- Chính thế ngu huynh còn tin rằng trước khi tới Thúy Tùng Viên, nhất định trong hai việc mà Dịch Cư Hiền vừa khai báo sẽ phát sinh một việc để chúng ta hoàn toàn tin tưởng.

Bạch Phong Công Chúa ngạc nhiên hỏi:

- Đối phương còn chưa biết chúng ta tiếp nhận tin tức của Dịch Cư Hiền với thái độ thế nào, phản ứng ra sao, có lý do gì mà hành động trước như thế?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Ta nghĩ đó chính là lý do vì sao Dịch Cư Hiền muốn đi tìm thức ăn vào lúc này.

Bạch Phong Công Chúa chợt hiểu ra hỏi:

- Hấn mượn cớ đi thông báo tin cho đồng bọn chứ gì?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Hoàn toàn đúng.

Bạch Phong chợt hỏi:

- Tùng Linh, vì sao chàng ít tuổi, xuất đạo chưa lâu lại suy người, xét việc đầy kinh nghiệm như thế?

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Nàng cho rằng vì sao nào?

- Thiếp không giải thích được. Đương nhiên là chàng rất thông minh, nhưng chỉ thông minh mà ít kinh nghiệm cũng không thể nhạy bén tinh tế vậy được.

- Ta có lý do để giải thích, nhưng sợ nàng lại không thừa nhận đó là lý do.
- Chàng chưa nói ra thì làm sao mà biết được?

Hàn Tùng Linh nói:

- Bạch Phong, lăn lộn trong giang hồ làm người ta được tôi luyện rất nhiều, có thể nói là già trước tuổi. Ta xuất đạo tuy chưa lâu nhưng trước đó đã từng nếm trải rất nhiều biến cố, từng đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Điều đó làm ta cảnh giác hơn và hiểu được giang hồ hiểm ác thế nào.

Bạch Phong thở dài nói:

- Thiếp cũng là người lớn lên trong cảnh loạn loạn nhưng kém chàng rất nhiều.

- Nàng và ta rất khác nhau.

Bạch Phong tỏ ra phật ý:

- Khác chỗ nào? Chẳng lẽ chàng còn nghĩ thiếp là Công Chúa?

Hàn Tùng Linh nhẹ giọng nói:

- Bạch Phong, bên cạnh nàng luôn luôn có những người trung thành, còn ta cứ giương mắt nhìn những người thân lẫn lượt bị giết hết người này đến người khác, lẫn lượt cho đến người cuối cùng. Luận về võ công thì không phải họ thua kém đối phương mà chỉ thua về sự độc ác và gian trá mà thôi.

Bạch Phong gật đầu:

- Thiếp hiểu rồi.

Nàng chợt hỏi sang chuyện khác:

- Tùng Linh, chàng đúng là đã gặp Tuyết Hiệp thật ư?

Hàn Tùng Linh nhíu mày nói:

- Đúng thế. Mà sao?

Bạch Phong không trả lời, hỏi tiếp:

- Cô ta rất đẹp, đúng không?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác hỏi:

- Vì sao nàng lại đề cập đến vấn đề này?

Bạch Phong chợt thở dài nói:

- Có lẽ vì thiếp quá mẫn cảm.

- Mẫn cảm thì sao chứ? Nàng có biết sau này cô ấy sẽ đứng trên trận tuyến đối lập với chúng ta chứ?

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế? Chàng cũng biết Tuyết Hiệp và Ứng Thiên Tăng chống đối lại Tam Phật Đài. Thù của thù là bằng hữu...

- Câu đó chưa hoàn toàn chính xác. Đôi khi mâu thuẫn chỉ là tạm thời, hoặc là cùng mục đích nhưng cuối cùng, nhưng cuối cùng vẫn xảy ra xung đột không khoan nhượng.

- Chàng nói rõ hơn xem?

Hàn Tùng Linh nói:

- Theo lời Ứng Thiên Tăng mà suy đoán thì những kẻ cầm đầu những môn phái này đều có dã tâm giống như Tam Phật Đài mà thôi.

- Trở thành bá chủ võ lâm?

- Không sai.

Bạch Phong lo lắng nói:

- Nói vậy chúng ta có thêm một cường địch hay sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Chính thế. Không chỉ chúng ta mà mỗi bên có hai cường địch.

Bạch Phong cũng cười nói:

- Thì ra hoàn cảnh chúng ta giống như thời Tam Quốc. Nhưng chàng có thể làm theo lời Gia Cát Khổng Minh “Bắc cự Tào Tháo, đông hòa Tôn Quyền”, nếu không có Quan Vũ cự tuyệt lời cầu hôn của Giang Đông thì Lưu Bị ắt thành công.

- Nàng cho ai là Tào Tháo, ai là Tôn Quyền?

- Tào Tháo là kẻ thù cốt tử, đương nhiên là Tam Phật Đài, còn Tôn Quyền là môn phái có Tuyết Hiệp!

- Lại Tuyết Hiệp!

- Chàng có biết hiện giờ thiếp đang nghĩ gì không?

- Ta hi vọng nàng không nghĩ đến chuyện tranh đấu.

Bạch Phong gật đầu:

- Đúng là như vậy nhưng thiếp vẫn tin rằng cảm giác lúc đầu của mình là không sai.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Cảm giác gì vậy?

Bạch Phong nhìn chàng nói:

- Thiếp nghĩ Tuyết Hiệp đối với chàng sẽ không giữ lập trường thù địch.

- Vì sao?

Bạch Phong thở dài đáp:

- Tùng Linh, thiếp là nữ nhân nên hiểu rõ lòng nữ nhân. Tuy thiếp không thể giải thích vì sao, nhưng vẫn tin rằng cảm giác của mình là không sai. Ất sẽ có một ngày thiếp đưa ra được chứng cứ. Nhưng chàng hãy yên tâm rằng thiếp sẽ không ghen đâu. Hãy tin rằng thiếp không phải là hạng nữ lưu nhỏ nhen.

Hàn Tùng Linh xua tay nói:

- Bạch Phong, chúng ta đừng bàn đến chuyện này nữa, được không?

Bạch Phong ngoan ngoãn đáp;

- Vâng! Bây giờ đã khuya, chúng ta nên dưỡng thần một lát.

oOo

Bảy người phân làm ba nhóm xuôi xuống chân núi hướng về Trấn Sơn Quan.

Đầu tiên là Sơn Quân Dịch Cư Hiền lão tử ra rất thông thuộc đường lối.

Kế đến là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà và thư muội Úc Lan.

Họ chia làm hai đôi Vân Phi Long đi cạnh Úc Lan, sau đó tới Quan Kỳ Hà đi bên Úc Liên, xem chừng khá tâm đầu ý hợp.

Cuối cùng Hàn Tùng Linh và Bạch Phong đi sau mấy trượng.

Bạch Phong nhìn lên nói:

- Tùng Linh, chàng thấy bốn người này đi với nhau có hợp không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hiện tại như thế là tốt.
- Còn sau này thì sao?
- Sau này thì chưa biết được.
- Bạch Phong thấp giọng hỏi:
- Chàng thấy thư muội Úc Lan có xứng với hai vị ca ca không?

Hàn Tùng Linh không ngờ nàng nói tới vấn đề này, ngẩn ra một lúc rồi nghiêm giọng:

- Làm sao nàng lại nói câu ấy? Quan hệ giữa nam và nữ là phát sinh tình cảm tự nhiên giữa song phương, cốt là cả hai có thực lòng yêu mến nhau hay không, sao lại bảo có xứng hay không.

Bạch Phong nói:

- Thiếp sợ hai vị ca ca chê hai tỷ muội thân phận không cao.

Hàn Tùng Linh mặt biến sắc, giọng trở nên lạnh lùng:

- Công Chúa thực lòng nghĩ vậy sao?

Nghe chàng xưng hô như thế, Bạch Phong thất kinh, vội cầm lấy tay chàng, mắt rơm lệ nói:

- Tùng Linh! Chàng sao thế? Thiếp có lỗi gì nào?

Giọng nói và dáng vẻ nàng lúc ấy rất đáng thương, như một con thú nhỏ cần được chở che an ủi.

Hàn Tùng Linh thấy vậy không nỡ nhẫn tâm trách thêm, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ giọng nói:

- Bạch Phong, lẽ ra nàng không nên nói thế. Nữ nhi giang hồ cần gì nói đến thân phận cao thấp! Cốt yếu là nhân cách thế nào mà thôi. Nếu luận về thân phận thì làm sao ta xứng được với nàng?

Bạch Phong phụng phịu nói:

- Người ta có cố ý vậy đâu? Vì thấy họ nói chuyện tâm đầu ý hợp, nhưng sợ hai vị huynh trưởng chê nên mới hỏi một câu mà cũng giận được, thật là...

Nói xong nép sát vào người chàng.

Hàn Tùng Linh nói:

- Thế thì tốt! Tuy ngu huynh chưa biết họ nhiều nhưng tin tưởng hai vị ca ca không có suy nghĩ tầm thường như vậy đâu.

Chàng đối đáp với tình nhân nhưng mắt vẫn không rời Sơn Quân Dịch Cư Hiền đi phía trước cách chừng hơn mười trượng.

Vừa vượt qua một đỉnh núi, chợt thấy Dịch Cư Hiền dừng lại.

Hàn Tùng Linh nói:

- Có lẽ phía trước phát sinh tình huống gì.

Bạch Phong nói:

- Chúng ta đi nhanh xem!

Bốn người phía trước cũng đoán có chuyện bất thường, không nói chuyện nữa rảo bước nhanh hơn.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền đứng gần một bờ vực cách chừng năm sáu trượng, chờ Hàn Tùng Linh đến gần mới thấp giọng nói:

- Hàn công tử, công lực lão thần có hạng, chỉ nghe loáng thoáng bên dưới chừng như có tiếng người quát tháo, công tử kiểm tra xem có phải họ đang giao chiến không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tính tình nóng nảy, liền cất tiếng giục:

- Chúng ta đến bên bờ vực nhìn xuống xem!

Hàn Tùng Linh đi trước, nhưng chưa tới bờ vực đã ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Bên dưới vang lên một tràng cười và giọng lão nhân nói:

- Hô hô.... Lão phu nghe công tử chúng ta nhiều lần nhắc đến vị Tuyết Hiệp, dung nhan như tiên nữ, kinh công cái thế, hôm nay gặp mới biết quả nhiên danh bất hư truyền. Cô nương đã tìm thấy tử thi Hàn Tùng Linh chưa?

Nghe câu ấy, Hàn Tùng Linh chợt sững người ra còn Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyết Thư Sinh đều tiến đến bờ vực.

Bạch Phong kéo áo chàng nói.

- Tùng Linh, xem chừng Tuyết Hiệp cô nương bị lừa đến đây rồi!

Hàn Tùng Linh nín lặng không đáp.

Bạch Phong lại nói:

- Lẽ ra thiếp nên đoán ra cô ấy mới phải.

Hàn Tùng Linh buột miệng hỏi:

- Vì sao?

- Vì tình cảm!

Hàn Tùng Linh cau mày nói:

- Vì tình cảm ư? Nàng cho rằng giữa ta và Tuyết Hiệp có nảy sinh tình cảm?

Bạch Phong dịu dàng nói:

- Thiếp không nói chàng có tình cảm với Tuyết Hiệp mà là cô ấy đối với chàng, Tùng Linh, Tuyết Hiệp cũng như thiếp thôi. Thiếp tin rằng mình quá mẫn cảm. Sự thật thì nghe Dịch Cư Hiền nói thiếp đã nghĩ như vậy rồi. Chàng đừng phủ nhận. Trong thế gian có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài sự kiểm soát của lý trí và trái với thường tình. Nếu chàng tin không tin thì chúng ta hãy tới xem.

Hai người bước tới bờ vực.

Vách đá cao chừng mười lăm trượng, bên dưới là một bãi đá nhấp nhô, tuy tuyết phủ đầy nhưng từ xa vẫn thấy rõ những đám lồi lõm.

Một thiếu nữ bạch y tóc tai rối bù đứng cạnh vách đá, vì quay lưng lại nên những người đứng trên bờ vực không thấy rõ mặt, trên bộ bạch y rách nhiều chỗ thấm máu loang lổ, xem ra thương thế không nhẹ.

Đối diện với cô ta là bốn lão nhân, trong số đó Hàn Tùng Linh nhận ra Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đào Hương Phi, còn lại là hai lão nhân thấp bé, diện mạo tương đối giống nhau, nhưng một lão mặt đen, một lão mặt trắng thì chàng chưa từng gặp mặt.

Bọn Tam Tinh Bang chừng như chưa vội hạ thủ. Kim Lưu Tinh vẫn cười nhả nhỏ nói:

- Cô nương sao không nói gì cả vậy? Chẳng lẽ đến bây giờ vẫn còn chưa hiểu ra vấn đề?

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng đáp:

- Kim Lưu Tinh, ngươi có bản lĩnh gì thì cứ đưa ra hết đi, đừng nhiều lời vô ích. Ai chứ hạng ngươi thì bốn cô nương chưa xem ngươi ra gì đâu.

Khôi Tinh Đào Hương Phi chọc miệng vào:

- Tuyết Hiệp người đã bị thương nặng như thế, đừng gắng gượng một cách vô vọng nữa! Hắc hắc! Chỉ vì tiểu tử Hàn Tùng Linh mà cô nương bất chấp cả sinh mệnh của mình. Nhưng lão phu sợ rằng mối chí tình đó ôm xuống tuổi vàng vẫn không tìm được Hàn Tùng Linh mà bực bạch tâm sự đâu!

Bạch y thiếu nữ ngoảnh sang nhìn hấn hỏi:

- Cái gì? người bảo Hàn Tùng Linh chưa chết hay sao?

Khôi Tinh Dao cười hắc hắc đáp:

- Quả thật hấn chưa chết. Nhưng lão phu nói thật, nếu cô nương không chịu đi theo chúng ta thì nhất định sẽ bỏ mạng ở đây.

Bạch y thiếu nữ đứng ngẩn ra một lúc mới nói:

- Vì chính miệng người nói rằng Hàn Tùng Linh bị trọng thương sắp chết? Còn bảo rằng các người đem theo binh khí của Lãng Tử tới đây? Bỏn cô nương chưa gặp Lãng Tử bao giờ nhưng binh khí của y thì ta nhận ra được.

Khôi Tinh Dao cười đắc ý nói:

- Nếu lão phu không nói thế thì làm sao lừa người tới đây được? Còn Lãng Tử thì đúng là đã chết từ lâu.

Tuyết Hiệp tức giận quát lên:

- Hướng Phi! Coi như hôm nay bỏn cô nương mắc phải quỷ kế của người. Món nợ này ta sẽ không quên đâu. Nào tới đây, bỏn cô nương tuy đã bị thương nhưng cũng đủ sức đưa người thượng lộ!

Kim Lưu Tinh nói:

- Tuyết Hiệp lão phu khuyên người nên đi theo chúng ta là hơn.

Tuyết Hiệp “Hừ” một tiếng nói:

- Hàn Tùng Linh đã không có đây thì bỏn cô nương chẳng hơi đâu phí lời với các người. Xưa nay bỏn cô nương tự tác tự hành, chẳng cần phiền đến các người dẫn đường.

Nói xong đề khí định lao đi.

Hai lão nhân thấp bé từ đầu không hề hé răng, bấy giờ hắc diện lão nhân đứng bên tả mới lên tiếng:

- Nha đầu! Đừng ương bướng nữa! Nếu không muốn nếm theo khổ đau thì hãy đi theo chúng ta.

Tuyết Hiệp trầm giọng nói:

- Hai vị Bốc tiên bối được người trong giang hồ coi là cao nhân thế ngoại, Hắc Bạch Song Tinh xưa nay không can thiệp vào chuyện ân oán của các môn phái, vẫn bối và hai vị cũng chưa từng có cừu hận gì, tại sao đả thương vẫn bối chưa đủ lại còn định truy tận sát tuyết như thế?

Ngữ khí tuy ngang tàng nhưng có sự nhún nhường, thậm chí có cả sự sợ hãi.

Bạch diện lão nhân đứng bên phải nói:

- Nha đầu lẽ ra người không nên trợ giúp tên họ Hàn. Lão phu nói thật với người, nhiều năm qua Hắc Bạch Song Tinh chúng ta không thể lộ diện trong giang hồ, nguyên nhân chủ yếu là do lão mũi trâu Khổng Tước Chân Nhân.

Đứng trên bờ vực Hàn Tùng Linh nghe câu ấy lập tức hiện sát cơ. Tuy chàng chưa nghe Khổng Tước Chân Nhân nói đến Hắc Bạch Song Tinh nhưng Bạch Tinh nói thế, nghĩa là giữa song phương có thâm thù đại hận.

Tuyết Hiệp đáp:

- Hai vị tiên bối, Khổng Tước Chân Nhân nay đã thành người thiên cổ, mối ân oán, nên giải trừ còn nhớ thù hận với người đã chết làm gì?

Hắc diện lão nhân nghe hàm răng nhọn vàng khè lỏm chồm như răng sói, cười đanh ác nói:

- Nha đầu! Bây giờ người nằm trong tay lão phu thì không nói, cho dù trước khi động thủ người cũng không đủ tư cách giáo huấn chúng ta. Bây giờ hãy trả lời dứt khoát một tiếng, có chịu đi theo chúng ta không?

Tuyết Hiệp không nén nổi quát lên:

- Bốc Vân Thiên, giết người chẳng qua chỉ lưu lại vết sẹo bằng miệng bát mà thôi. Các người thân phận là giang hồ tiên bối mà hợp lực cả bốn tên để đối phó với một kẻ hậu bối như ta, có biết liêm sỉ là gì không? Tuyết Hiệp này dù có chết cũng không đời nào đi theo các người đâu, đừng nằm mộng. Tất cả các người xông vào đi! Tuyết Hiệp sẽ đấu đến hơi thở cuối cùng.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên sầm mặt nói:

- Nha đầu miệng lưỡi thật lợi hại. Lão phu cần giáo huấn người!

Nói xong sấn tới chực động thủ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long là người tính cương trực cường liệt, thấy bốn tên giang hồ tiên bối vây công một thiếu nữ đã bị trọng thương mà không

chịu buông tha, trong lòng vô cùng phẫn nộ kéo Tứ Tuyệt Thư Sinh định lao xuống

Tứ Tuyệt Thư Sinh quay lại nói:

- Minh chủ....

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Hai huynh đệ lập tức lao xuống vực.

Vừa đáp xuống, Tứ Tuyệt Thư Sinh cất một tràng cười nói:

- Hô hô hô! Trong rừng không hổ báo thì khỉ vượn xưng hùng! Hoạt kê! Rất hoạt kê!

Lôi Điện Truy Hồn liền phản đối:

- Quan lão nhị người nói vậy sai rồi! Khỉ vượn tuy là loài súc sinh cũng còn biết lớn bé, đem so với bọn vô loại này hóa chẳng làm nhục chúng hay sao?

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên nghe nói vội dừng bước đưa mắt nhìn, trong lòng không khỏi rúng động.

Lúc đó không chỉ Lôi Điện Truy Hồn và cả Tứ Tuyệt Thư Sinh mà cả Hàn Tùng Linh, thư muội Úc Lan và Sơn Quân Dịch Cư Hiền cũng đã lần lượt nhảy xuống.

Tứ Tuyệt Thư Sinh tiếp giọng:

- Hô hô! Vân đại ca nói như thế quả là cao minh, tiểu đệ xin bái phục.

Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đao Hưởng Phi đã nhận ra Hàn Tùng Linh và Lôi Điện Truy Hồn, đặc biệt Kim Lưu Tinh đã từng ném mùi khổ đau cho đến nay thương thế vẫn chưa bình phục nên rất sợ hãi, đến Bạch Tinh thấp giọng nói:

- Lão tiên bối, tên đi cùng Bạch y nữ nhân kia là Hàn Tùng Linh đó. Còn hai tiểu tử vừa xúc phạm đến chúng ta, tên bạn hắc y là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, tên bạn bạch y là Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà. Tất cả đều là tử địch của Tam Phật Đài chúng ta.

Bạch Tinh cười nhạt nói:

- Rất tốt! Như thế quả là “vết gót thiết hài tìm muôn dặm, bây giờ gặp được chẳng uống công!” Lão phu sẽ đem tất cả giải quyết gọn một lần càng đỡ mất công!

Nói xong chiếu ánh mắt nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người là Hàn Tùng Linh?

Tuyết Hiệp nghe hỏi lập tức quay lại, nhìn trân trân vào khuôn mặt tuấn tú của chàng.

Hàn Tùng Linh không thèm để ý đến Bạch Tinh, nhìn Tuyết Hiệp cười nói:

- Cô nương chúng ta lại gặp nhau.

Ánh mắt Tuyết Hiệp chợt chuyển sang Bạch Phong Công Chúa, bỗng sững sờ trước sắc đẹp mê hồn của nàng, lại nhìn sang Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Tùng Linh, lần này chúng ta gặp lại khác với lần trước rồi!

Chàng chưa kịp trả lời thì chợt phát hiện thấy Kim Lưu Tinh nhoài người, cùng lúc ấy Lôi Điện Truy Hồn chồm tới...

Chỉ nghe “vút” một tiếng, Kim Lưu Tinh rú lên đau đớn đưa tay ôm mặt lùi lại bốn năm bước, máu tóc qua kẽ tay, rõ ràng hấn vừa bị quất một roi không nhẹ.

Lôi Điện Truy Hồn giáo huấn đối phương xong cười “hô hô” nói:

- Lão thất phu sao dám ám toán hại người? Xem ra Tam Tinh Bang các người chẳng có tên nào đáng gọi là người!

Bạch Tinh ngoảnh sang nhìn Vân lão đại “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu bối thân thủ người đáng được gọi là nhất lưu cao thủ. Nào tới đây, lão phu muốn lĩnh giáo vài chiêu!

Sơn Quân Dịch Cư Hiền nghĩ nhanh trong đầu rồi lao tới trước Bạch Tinh nói:

- Lão phu sẽ hầu tiếp người!

Rồi ngoảnh lại bảo Lôi Điện Truy Hồn:

- Vân lão đệ, hãy tiếp tục giáo huấn Kim Lưu Tinh đi, để tên này cho lão phu.

Bạch Tinh hỏi:

- Người là ai?

- Lão phu là Sơn Quân Dịch Cư Hiền, người là lão nhị Bốc Vân Nhân trong Hắc Bạch Song Tinh, đúng không?

Bốc Vân Nhân cười hắc hắc nói:

- Ta tưởng rằng ai, hóa ra là lão tặc bán chúa cầu vinh người! Nào, hãy tiếp lão phu một chưởng.

Dứt lời vung chưởng đánh ngay.

Chỉ cần thấy chưởng phong bốc lên những đám tuyết lớn cũng biết Bốc Vân Nhân đã dốc toàn lực.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền nói:

- Đánh rất hay!

Đồng thời xuất chưởng đối địch.

Vang lên một tiếng nổ dữ dội, khoảng cách giữa hai đối thủ là sáu thước, tuyết bị cuốn bay hết lộ ra mặt đất những phiến đá lô nhô. Mỗi người lùi lại bốn năm bước.

Hàn Tùng Linh thấy vậy không khỏi rúng động nghĩ thầm:

“Hắc Bạch Song Tinh công lực không kém Dịch Cư Hiền, đúng là Tam Phật Đài cao thủ như mây!”.

Sau chiêu đầu chưa phân cao thấp, Sơn Quân Dịch Cư Hiền lại lao vào quát:

- Người cũng tiếp lão phu một chưởng!

Lời dứt chưởng phát.

Bạch Tinh Bốc Vân Nhân không chịu kém cũng đưa hữu chưởng đánh ra nghênh địch.

Lại vang một tiếng nổ lớn, ngay cả lần này cũng không ai chiếm được thượng phong, cả hai đều bị chấn lực đẩy lùi bốn năm bước giống hết lúc đầu.

Hai đối thủ nhìn nhau một lúc rồi lại tiếp tục xông vào, lần này cùng thi triển liên hoàn chưởng không rời nhau nữa.

Kim Lưu Tinh thấy Bạch Tinh Bốc Vân Nhân đã kịch chiến với Sơn Quân Dịch Cư Hiền, Hắc Tinh Bốc Vân Thiên không còn khả năng chi viện cho mình, tuy biết không phải là đối thủ của Lôi Điện Truy Hồn nhưng không còn cách lựa chọn nào khác đành rút lưu tinh chùy động thủ tấn công.

Lôi Điện Truy Hồn tay đã cầm sẵn Hắc trường tiên liền xuất chiêu hoàn thủ.

Như vậy, tại hiện trường đã diễn ra hai cặp đấu.

Bạch Phong Công Chúa nhìn sang Hàn Tùng Linh nói:

- Hãy đưa bình dược chữa thương cho thiếp!

Hàn Tùng Linh hiểu ý nàng, nghĩ thầm:

- Bạch Phong thật là nữ nhân cao thượng và nhân hậu!

Nghĩ đoạn đem bình dược ra.

Bạch Phong nhận lấy, còn khẽ hỏi một câu:

- Thiếp khuyên cô ấy đi cùng chúng ta được không?

Giọng nàng không có chút ghen tuông nào.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Tốt nhất là đừng làm thế!

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Vì chúng ta và cô ấy không phải là người đồng đạo, trước sau gì rồi cũng xảy ra xung đột, nên chia tay trước là hơn.

Bạch Phong nói:

- Thuyền được bẻ lái ắt đi thẳng. Có thể chúng ta sẽ có biện pháp giải quyết cũng nên.

Hàn Tùng Linh vẫn không tán thành:

- Một khi chí không đồng, đạo không hợp thì miễn cưỡng làm gì?

Lúc đó Kim Lưu Tinh đấu với Lô Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã tỏ ra kém thế.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi định tới giải cứu thì Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nhảy ra chặn lại, cười nói:

- Hướng huynh xin dừng lại đi! Người ta đang cao hứng như thế, thêm vào người sẽ mất hứng đi. Nếu Hướng huynh ngứa ngáy chân tay cần động thủ cướp thì Quan mỗ xin hầu tiếp mấy chiêu.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi bất đắc dĩ phải dừng lại rút ra một thanh cương đao to bản chỉ vào Tứ Tuyệt Thư Sinh quát:

- Tên họ Quan! Lão phu chính đang muốn giáo huấn ngươi đây! Hãy phát chiêu đi!

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà vẫn ung dung phe phẩy thiết phiến cười nói:

- Ngôn từ giọng nói của Hướng huynh đối với Quan mỗ so với trước đây nói với Tuyết Hiệp cô nương khác xa nhau quá, vì thế Quan mỗ không tiện xuất thủ trước.

Khôi Tinh Dao Hưởng Phi bị châm biếm, thẹn quá hóa tức càng quát to hơn:

- Tên hủ nho! Tiếp chiêu!

Dứt lời xông vào công kích liên hoàn sáu bảy đao.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà tuy miệng vẫn cười nói điềm nhiên nhưng đã ngầm vận công phòng bị không dám khinh suất, bước chéch sang tả tránh chiêu trực diện rồi vung thiết phiến phản kích.

Như vậy là ở hiện trường hình thành cặp đấu thứ ba.

Chỉ còn Hắc Tinh Bốc Vân Thiên chưa giao chiến, nhìn Hàn Tùng Linh một lúc rồi trầm giọng hỏi:

- Người là Hàn Tùng Linh?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Không sai! Tôn giá ắt là Hắc Tinh Bốc Vân Thiên?

Bốc Vân Thiên cười nhạt hỏi:

- Người chỉ biết danh hiệu của lão phu thôi sao?

Thực ra danh hiệu đó tại hạ chỉ vừa mới nghe nói xong. Chắc rằng tôn giá cho rằng đó là khiếm khuyết lớn?

Bốc Vân Thiên quát:

- Điều đó chứng tỏ rằng người quá thiếu cận!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Có thể vì lý do khác?

- Lý do gì?

- Có thể vì danh hiệu của tôn giá quá nhỏ bé nên những người mà tại hạ gặp không thèm nhắc đến.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Chắc rằng Khổng Tước lão nhân chưa từng nói cho người biết về huynh đệ lão phu, nếu biết thì ta dám cuộc người có ăn gan trời cũng không dám tới đây.

Hàn Tùng Linh nói:

- Như thế gọi là tiểu nhân đặc chí! Mà không phải thế, nên gọi Hắc Bạch Song Tinh là ngòi ếch ngòi đáy giếng mới đúng! Mà xác thực như thế vì các người

mấy năm qua dám lộ mặt ra đâu? Năm xưa hai vị giữ được đầu trên cổ chẳng qua cũng nhờ lòng từ bi của vị cao nhân Phật môn. Nhưng hôm nay tôn giá lại không được may mắn như thế đâu.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên trợn mắt quát:

- Tiểu tử! Ý người nói rằng hôm nay chúng ta gặp người hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chính thế!

Hắc Tinh rít lên:

- Tiểu bối! Người chán sống thật rồi! Rất tốt! Tới đây! Lão phu nhường người công trước ba chiêu, sau đó thì có gì hãy trần trối đi!

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Nếu vậy các hạ coi chừng, Hàn mỗ động thủ đây!

Lời vừa dứt liền tung mình chồm tới, ngay sau đó vang lên một tiếng “bốp” rất đanh.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên chỉ thấy mắt hoa lên, chưa kịp phản ứng thì bị một tát giáng vào má bên phải làm mắt tối sầm, người bị đánh bật lùi bốn năm bước suýt ngã, há miệng ói ra một vòi máu pha lẫn hai chiếc răng cửa, trên má hằn lên năm vết ngón tay đỏ lựng.

Với một tát đó đã làm tiêu tán ngạo khí của Hắc Tinh. Lão cố đứng vững lại, gương mặt nhìn Hàn Tùng Linh, mặt tái dần đi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bốc Vân Thiên đó Trương Đại Cầu tại hạ chỉ mới cảnh cáo người thôi.

Hắc Tinh trấn tĩnh lại, lên tiếng thách thức:

- Người có giỏi thì thử lại lần nữa xem?

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Bằng hữu! Vừa rồi là má phải, bây giờ tới lượt má trái, hãy cẩn thận!

Nói xong từ từ bước lên.

Lần này thì Hắc Tinh không dám coi thường, mắt chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh, vận công lên toàn thân sẵn sàng đối địch.

Đến cách ba bước, Hàn Tùng Linh điềm nhiên hỏi:

- Các hạ chuẩn bị xong rồi chứ?
- Chớ nhiều lời! Xuất thủ đi!
- Tại hạ xuất thủ đây!

Hắc Tinh lại thấy nhân ảnh lóe lên, hốt hoảng vung cả hai tay đánh ra nhưng chưởng lực đều rơi vào khoảng không.

Biết thế nguy, lão vội nhảy lùi lại nhưng không kịp, má trái lại nhói lên, lão đảo lùi lại, há miệng phun ra một bãi máu và thêm hai chiếc răng cửa.

Hai lần nếm khổ đau mà không biết đối phương xuất thủ ra sao, Hắc Tinh trở nên khiếp sợ, tay vẫn ôm lấy má, gương mặt nhìn Hàn Tùng Linh mà không nói được tiếng nào.

Bây giờ còn biết nói gì?

Hàn Tùng Linh xẵng giọng nói:

- Bốc Vân Thiên! Ngày xưa Hắc Bạch Song Tinh không phải là đối thủ của Khổng Tước Chân Nhân. Đến bây giờ ngươi cũng không phải địch thủ của ta. Có một điểm khác biệt duy nhất là ngày xưa gặp được một vị xuất gia lòng dạ từ bi, còn hôm nay gặp phải Hàn mỗ thiết thạch tâm trượng sẽ không có cơ may nào đâu.

Hắc Tinh bần thần quát lên:

- Tiểu bối tiếp chiêu!

Dứt lời vung song chưởng vận đủ thập thành công lực phát ra.

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng đưa đờn chưởng đánh ra nghênh tiếp.

“Bình” một tiếng, Hắc Tinh bị đánh bật lùi bảy tám bước, khí huyết nghịch xung, suýt nữa thì ngã nhào xuống.

Hàn Tùng Linh chậm rãi bước lên nói, giọng lạnh lùng đáng sợ như lời phán xử của tử thần:

- Khí số của các hạ tới đây đã hết!

Hắc Tinh rút ra một thanh trường kiếm đen bóng, quát lên:

- Tiểu bối! Chỉ sợ ngày này năm sau là giỗ đầu của ngươi!

Thấy Hắc Tinh xuất kiếm, Tuyết Hiệp trả lời:

- Hàn thiếu hiệp cẩn thận! Thanh kiếm lão ta có tẩm độc đấy!

Ngay trước khi xuất đạo, Hàn Tùng Linh đã từng chứng kiến những nhân vật ở Quan ngoại đối phó với nhau tàn độc như thế nào, cho dù không được Tuyệt Hiệp cảnh báo cũng đã có đề phòng.

Tuy vậy chàng vẫn quay lại cười nói:

- Đa tạ cô nương đề tỉnh!

Hàn Tùng Linh tay cầm thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vẫn còn nguyên trong võ tiếp tục bước lên, tới cách đối phương ba bước thì dừng lại nói:

- Bốc Vân Thiên, Hắc Bạch Song Tinh các người gây nên không biết bao nhiêu tội ác ở Quan ngoại này, nhưng vì sợ nên không ai dám động đến các người. Hàn mỗ trước đây chưa biết nguyên nhân vì sao, mãi tới bây giờ mới hiểu ra.

Hắc Tinh hỏi:

- Hiểu thế nào người nói xem?

- Vì các người dựa vào thế lực của Tam Phật Đài.

- Chẳng lẽ người có tinh thần hiệp nghĩa hành hiệp trượng nghĩa hơn tất cả những nhân vật ở Quan ngoại trong suốt mấy năm qua?

Nói xong bật ra một tràng cười đắc ý.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bốc Vân Thiên! Hàn mỗ tuy chưa xứng được coi là nhân vật hành hiệp trượng nghĩa, nhưng hôm sẽ vĩnh viễn chặn bàn tay nhuộm đầy máu tanh của bốn tên các người. Người nên biết lý do vì sao phải chết, đó là cam tâm làm tay sai cho Tam Phật Đài.

Vừa lúc đó vang lên một tiếng rú kinh tâm động phách, tuy Hắc Tinh nhận rõ không phải là tiếng của lão nhị nhưng cũng phải giật mình rúng động!

Cả hai đối thủ cùng nhìn sang, thấy Kim Lưu Tinh bị Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đá một cước bay xa hai trượng, miệng phun máu thành vòi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bốc Vân Thiên, người sẽ không kết thúc đến nỗi bi thảm như thế, vì ít ra không có máu.

Hắc Tinh rít lên:

- Tiểu bối! Rút kiếm ra chịu chết đi!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đối với ngươi thì việc đó khỏi cần!

Lại vang lên tiếng rú thê thảm thứ hai, vẫn chưa phải là của Bạch Tinh Bốc Vân Nhân, đó là Khôi Tinh Đao Hương Phi bị Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà dùng thiết phiến phạt bay đầu.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên thấy tình thế càng lúc càng thêm bất lợi, quát to một tiếng vung hắc kiếm xông vào xuất một chiêu Phi Thiên Nộ Lãng.

Lập tức một màn kiếm ảnh đen ngòm cuốn lấy Hàn Tùng Linh.

Kiểm pháp Hắc Tinh chẳng phải tầm thường, lão vừa xuất chiêu đã thi triển kỳ chiêu dị thức, chiêu này tiếp chiêu kia, liên miên bất tuyệt khiến người ta nhìn vào hoa cả mắt.

Xuất thủ bất ngờ, chiêu thức ác hiểm, kiếm có tẩm độc lại dốc hết bản lĩnh, Hắc Tinh Bốc Vân Thiên nghĩ rằng lần này cho dù không giết được thì cũng làm cho đối thủ bị thương. Vì với độc chất bá đạo tẩm trên kiếm thì chết hay bị thương cũng chẳng khác gì nhau.

Thế nhưng kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão ma đầu, dù kiếm khí rít lên ào ào như cuồng phong dị vũ, kiếm ảnh tung hoành khắp không gian nhưng vẫn không sao chạm tới y phục đối phương.

Giọng Hàn Tùng Linh vang lên đầy đe dọa:

- Bốc Vân Thiên! Cái giá phải trả cho việc làm tay sai Tam Phật Đài là tính mạng hai vị!

Hắc Tinh nhận rõ đối phương ở ngay trên đỉnh đầu mình cách chừng hai trượng đang rơi xuống.

Người lơ lững trên không chỉ còn cách theo trọng lực rơi xuống thôi, cho dù thi triển thủ thuật gì cũng khó mà thoát ra ngoài hai trượng, đó là phạm vi sát thương của độc kiếm.

Hắc Tinh nghĩ thầm:

- Tiểu tử này đúng là tự mình lao vào chỗ chết, lần này thì không còn cơ may nào nữa đâu!

Nghĩ thế, nỗi lo lắng trong lòng được trút bớt rất nhiều, lấy lại tin tâm chuẩn bị xuất chiêu sát thủ.

Quả thật Hàn Tùng Linh rơi thẳng xuống màn kiếm ánh đen ngòm đã giăng ra chờ bên dưới...

Nhưng khi còn cách hơn một trượng, chàng chột nhằm giữa màn kiếm ánh đánh ra năm sáu chuồng.

Hắc Tinh chột thấy áp lực rất lớn tác động đến bàn tay phải, ngực cũng nhói lên, tuy vẫn phát kiếm nhưng người cứ thấp xuống dần.

Kiểm chiêu chậm lại, trên trán Hắc Tinh lấp lánh mồ hôi.

Biết tình thế bất lợi không sao kháng cự nổi áp lực mỗi lúc một lớn, Hắc Tinh hét to một tiếng thu kiếm phi thân nhảy lùi lại bảy tám thước.

Lão vừa đứng lại thì đã thấy Hàn Tùng Linh đáp xuống trước mặt, không còn hồn vía nào nữa, cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng khiến toàn thân phát run.

Cách đó không xa vang lên tiếng Sơn Quân Dịch Cư Hiền:

- Bốc Vân Nhân! Chạy đi đâu?

Như vậy là Bạch Tinh cũng đã thất thủ.

Hắc Tinh nhảy lùi thêm hai bước nữa quay lại nhìn, thấy nhị đệ đang lao xuống sườn núi, Sơn Quân Dịch Cư Hiền đuổi theo sát sau lưng.

Sự việc đã thành định cục không còn cải biến được nữa, chỉ còn một hi vọng thoát thân cuối cùng...

Nuốt nổi thù hận vào lòng, Hắc Tinh cố lấy giọng bình thản nói:

- Hàn Tùng Linh, lão phu tự biết không đấu nổi với ngươi. Bây giờ quyết định thế nào nói đi!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Hàn mỗ cần lấy mạng ngươi!

Tuy biết đó là hậu quả tất yếu, nhưng Hắc Tinh vẫn cố tìm cách xoay chuyển tình thế:

- Tên họ Hàn! Ít ra ngươi cũng phải tạo ra một cái cơ gì đó để giết lão phu chứ?

- Hàn mỗ thấy không cần phải làm thế.

Hắc Bạch Song Tinh Hắc Tinh Bốc Vân Thiên trầm ngâm một lúc rồi buông tiếng thở dài, từ từ đưa kiếm lên chỉ mũi kiếm vào ngực mình, nhưng một lúc lâu vẫn chưa đâm vào được.

Giọng Hàn Tùng Linh phát ra như từ cõi chết:

- Tôn giá có cần Hàn mỗ giúp một tay không?

Hắc Tinh nghiêng răng nói:

- Khỏi cần!

Dứt lời vận lực ấn mạnh mũi kiếm vào.

Hàn Tùng Linh nói:

- Như thế mới là hảo hán.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên từ từ ngã ngửa ra, hai tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm, mặt trắng bệch, môi mấp máy nói:

- Có được câu đó... dù sao... lão phu... cũng nhắm được mắt...

Nói xong ọc máu, hai mắt giãn to cứng đờ lại.

Trường huyết chiến tới đây kết thúc. Không ai nói gì, hiện trường hoàn toàn tĩnh lặng.

- o O o -